

شمس تبریز متوجه روم شد و سلطان لدر گفت سوار شو
که سلاطین ادب قاعده داشت که چون غم سوار می شد
غاشیه کشی باید و آن غاشیه کش منم دیگر آن سوار

و آنحضرت غاشیه بردوش در جلو سلطان ولد پیا
میرفت تا بروم رسید و آن جوان چسبند و زور نصرت طلبید

چو آمد ز بنار مشک و نسیم
خرامان میشد آن ماه منور
ز عکس می آن خوشدیشان
پس پیش تابان مانتد اختر
بر آن کوه سنیکن کوه سیمین
ز لعل آن نکاشد چون بدیشان

شکر داشت با خود ساغر
چو عاشق کشت از جام با
بد تشن و اکن بر باد مزه
ز مجلس غم رفتن کرد ساقی